

[Sigsgaard.]

redegørelsen kommer, sådan at vi kan få den debatteret, og håber, at ministeren kan gøre en bemærkning om det her i sit svar.

Ministeren for teknisk samarbejde med udviklingslandene (*K. Helveg Petersen*): Med hensyn til spørgsmålet om prioriteringslande vil jeg gøre den principielle bemærkning, at det jo er nødvendigt at foretage en udvælgelse. Vi har ikke mulighed for at sprede kræfterne over de mange potentielle muligheder, der foreligger; vi må finde ud af, hvor vi mener vi bedst kan gøre nytte. Så er spørgsmålet rejst, om det er et problem, der må afgøres alene af styrelsen og sekretariatet, eller om ikke folketinget burde være med. Det kan man meget vel diskutere, men man må vel give mig medhold i, at sådan som loven er affattet, er det i høj grad lagt over på en særlig styrelse at tage stilling til disse spørgsmål.

Hr. Per Møller var inde på fødevarerbistanden. Jeg vil gerne sige, at der er to skoler, to økonomiske retninger, der arbejder med hele dette problem. Den ene siger, at vi står over for en katastrofe på et eller andet tidspunkt i 1970'erne og 1980'erne med hensyn til fødevarer, og den anden siger, at udviklingslandene nu er kommet ind i en udvikling, der gør det muligt for dem at klare sig selv. Jeg tror nok, det er vigtigt, at vi prøver på at trænge dybere ind i hele denne problematik, men klaring er der altså ikke. Det, der står fast, er, at der ikke er nogen særlig tilstrømning til at opnå denne fødevarerbistand. Der har ikke været nogen henvendelser siden den henvendelse, vi fik fra Indien for nogen tid siden.

Fru Else-Merete Ross rejste spørgsmålet om instituttets funktion og forbindelsen til folketing og offentlighed. Må jeg sige, at det er naturligvis instituttets opgave at forelægge resultaterne af undersøgelserne for offentligheden for at påvirke den almindelige debat.

Hr. Sigsgaard var inde på en del af de problemer, der altid dukker op, og jeg skal ikke sige andet om de spørgsmål, der rejstes, end at der bliver lejlighed til en debat om UNCTADs forhold. Det er jo meningen, at udenrigsministeren giver en redegørelse, og så bliver der vel — så vidt jeg har forstået det — adgang til at drøfte den.

Men så vil jeg gerne gøre en almindelig betragtning gældende, som tror jeg ligesom imødekommer mange af de synspunkter, der her er rejst, som er rejst ved tidligere lejligheder, og som rejses i den almindelige debat. Det er den, at jeg tror, tiden er inde til, at vi begynder at se lidt på loven med henblik på revision. Vi fik den i 1962, og den blev forelagt på et temmelig spinkelt erfaringsmateriale — det måtte jo være spinkelt efter sagens natur — og så har vi lappet på den, føjet paragraffer og bestemmelser til, forhøjet statslånsrammen den ene gang efter den anden, og det kan være svært for tinget at se, hvordan loven som helhed virker efter de mange tilføjelser, der har fundet sted. Det har ført til, at jeg mener, der bør nedsættes et udvalg, der på baggrund af de erfaringer, der er indhøstet ved bistandslovens administration siden 1962, med baggrund i udviklingen i den internationale bistandspolitik, idet man inddrager erfaringer, man har høstet i andre lande, og hvor man kommer ind på de to principper: det bilaterale og det multilaterale og mellemformer, på baggrund af den 5 års plan, der er lagt for Danmarks bistand til udviklingslandene, og på baggrund af de synspunkter, der gør sig gældende i de kredse, der diskuterer disse ting — på baggrund af alt dette prøver at finde ud af, om den lov, vi har, er hensigtsmæssig, om vi skal inddrage nye områder og aktiviteter under bistandslovgivningen som f. eks. netop fødevarerbistanden. Der må være lejlighed til at få det spørgsmål bedre belyst, om vi skal ændre loven med hensyn til den långivning, der ydes til institutioner og virksomheder i udviklingslandene, hvordan vi vil forholde os til det kulturelle samarbejde, og andre ting, som det vil være rimeligt at tage med ind i overvejelserne.

Det må også være vigtigt at se på den fremtidige administration. Nu har vi talt om flaskehalse, og det er også sket før; det skete også på konferencen i Hornbæk. Lad os så se, hvordan vi kan frembringe den mest hensigtsmæssige administration. Er der fejl at rette, kan vi finde andre former, så må vi se på det. Og lad os se på forholdet mellem styrelse og sekretariat og lovgivningsmagt. Jeg tror, tiden er inde til det. Det er i hvert fald hensigten at nedsætte et udvalg, der kan tage disse problemer op, og